

Utassy József

[Huszonkét éve él]

*Huszonkét éve él, s a sercegő örömtől
minden verse egy-egy papírra hullt örömkönnny.*

*Körtáncot lejtenek előtte már az évek.
Szegény fiú csak ír, ír: minden költemény lett.*

*Ellene már nem indul vonat az állomásról,
estefelé a bakter sörözni csalja Szárszón.*

*Kívül ágaskodnak gondok, ellentétek –
az édesanyja sír, apjából fénykép lett.*

*Egyetemista még. Az úrhajósról verset
dűnnyög hazafelé: gyalog a sínek mellett.*

A vers – minden bizonnyal – a *Forrás* számára rejtőzködött ily alaposan, hiszen a rajzokat tartalmazó *Vázlatok* című füzet sokszor volt a kezemben.

22 éves, tehát 1963-ban írta a verset.

Az előző években, gimnazista korában írt szárnypróbálgatásait egy nagy elhatározással elégette; ez a vers a számon tartott indulás kezdőversei közé tartozik.

Látjuk, érezzük benne az elhivatottságot, a sorsközösség vállalását nagy elődökkel, a világháborús árvaság életre szóló tragédiáját, a közeleti költői szerepvállalást, amik súlypontjai lesznek kiteljesedő költészetének.

A központozásnak már itt is kiemelő, összpontosító ereje van. Nyelvünk e csodáját később tökélyre viszi.

(Utassyné Horváth Erzsébet)